

Bruxelles, den 23.3.2017
COM(2017) 138 final

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN

Efterfølgende kontrol af additionalitet 2007-2013

DA

DA

1. INDLEDNING

Additionalitet er et princip i EU's samhørighedspolitik, der har til formål at sikre, at bidrag fra strukturfondene¹ komplementerer, men ikke erstatter, tilsvarende offentlige udgifter fra en medlemsstat.

Artikel 15 Rådets forordning (EF) nr. 1083/2006 fastsætter, at Kommissionen i forbindelse med konvergenismålet foretager en efterfølgende kontrol af additionaliteten i samarbejde med hver medlemsstat ved udgangen af 2016 og offentliggør resultaterne heraf. Selv om Kroatien ifølge reglerne har endnu et år til denne kontrolproces, besluttede de kroatiske myndigheder at forelægge samtlige oplysninger et år før tiden.

Denne rapport afslutter derfor additionalitetskontrollen for programmeringsperioden 2007-2013, efter den forhåndskontrol og midtvejskontrol, der blev udført i hhv. 2007 og 2011-2012.

Additionalitetsprincippet betragtes som overholdt, hvis medlemsstatens gennemsnitlige strukturudgifter² i perioden 2007-2013 i reale termer³ mindst svarer til det niveau, der blev fastsat ved periodens begyndelse eller det reviderede niveau ved midtvejskontrollen i 2011 og 2012 ("referenceniveaue") for at tage højde for væsentlige ændringer i den økonomiske situation⁴.

Denne rapport sammenfatter resultaterne af den efterfølgende kontrol, der blev gennemført i 2016 for hele programmeringsperioden 2007-2013⁵. Overholdelsen af additionalitetsprincippet i denne periode har været den mest udfordrende indtil nu; den vedrører de år, der indgik i den værste økonomiske krise, som EU har oplevet i flere årtier. Det markante fald i den økonomiske aktivitet, som startede i 2008, har haft en dybtgående indvirkning på de offentlige finanser i medlemsstaterne og gav anledning til strenge finanspolitiske konsolideringsplaner, som hovedsageligt har til formål at sikre de offentlige finansers holdbarhed. Resultatet var en betydelig nedgang i de offentlige investeringer⁶.

Den efterfølgende kontrol har ført til tre hovedkonklusioner:

¹ Additionalitet vedrører kun Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) og Den Europæiske Socialfond (ESF). Samhørighedsfonden er ikke taget i betragtning.

² Jf. Kommissionens arbejdsdokument nr. 3 fra december 2006, hvori det hedder, at "*de støtteberettigede offentlige udgifter er alle offentlige eller tilsvarende strukturudgifter, der hidrører fra statens budget, regionale eller lokale myndigheder, der kan drage fordel af støtte fra strukturfondene, selv om kun en del af disse udgifter er medfinansieret af strukturfondene*".

³ Udtrykt i 2006-priser.

⁴ Det fremgår af artikel 15, at "*Kommissionen i samråd med medlemsstaten [kan] beslutte at ændre det krævede strukturelle udgiftsniveau, hvis den økonomiske situation i den pågældende medlemsstat har ændret sig markant i forhold til situationen på tidspunktet for fastlæggelsen af niveaue for de offentlige eller tilsvarende strukturelle udgifter*", [som blev fastlagt i forhåndskontrollen].

⁵ Det fremgår også af artikel 15, at "*Kommissionen offentliggør medlemsstaternes resultater af kontrollen af anvendelsen af additionaliteten, herunder metodologi og informationskilder, efter afslutningen af hver af de tre kontrolfaser*".

⁶ De offentlige investeringer er de faste bruttoinvesteringer foretaget af den offentlige forvaltning (P.51g i Det Europæiske Nationalregnskabssystem (ENS 2010)).

For det første var medlemsstaternes samlede strukturudgifter i konvergensregionerne i perioden 2007-2013 (94,4 mia. EUR i årligt gennemsnit for 2007-2013) ca. 1,2 mia. EUR lavere end det niveau, der var fastsat ved forhåndskontrollen (95,6 mia. EUR) og 13 mia. EUR højere end det samlede niveau på mellemlang sigt (81,4 mia. EUR), uanset de betydelige forskelle medlemsstaterne imellem. Samlet set er de største afvigelser koncentreret i de medlemsstater, der er hårdest ramt af den økonomiske afmatning og krisen i de offentlige finanser.

For det andet har alle medlemsstater med undtagelse af Grækenland overholdt deres additionalitetsreferenceniveauer for 2007-2013, der oprindeligt blev fastlagt ved forhåndskontrollen inden for de nationale strategiske referencerammer (NSRF) eller de niveauer, der blev revideret ved midtvejskontrollen. Seks medlemsstater ligger under det referenceniveau, der blev fastsat ved forhåndskontrollen, men over det endelige referenceniveau (Tjekkiet, Tyskland, Italien, Litauen, Ungarn og Portugal), som følge af den reduktion, der blev besluttet ved midtvejskontrollen.

For det tredje bekræftede den efterfølgende kontrol de mangler ved den metode, der anvendtes til at kontrollere additionalitet, som allerede var blevet konstateret ved midtvejskontrollen. Omfanget af de oplysninger, som skal indsendes, udgør en væsentlig byrde for medlemsstaterne og er vanskelige for Kommissionen at kontrollere på grund af problemer med sammenligneligheden mellem de forskellige metoder, medlemsstaterne anvender til at kontrollere additionalitet, og de tilgængelige officielle statistikker i EU. Disse er nogle af grundene til, at additionalitetskontrollen for perioden 2014-2020 er blevet væsentligt forenklet og tilpasset den økonomiske styring af EU. Selv en revideret additionalitet er fortsat et vigtigt aspekt af samhørighedspolitikken for perioden 2014-2020, som skal anspore til væksthæmmende investeringer.

2. DEN ØKONOMISKE SITUATION I PROGRAMMERINGSPERIODEN 2007-2013

Gennemførelsen af samhørighedspolitikken i 2007-2013 fandt sted i den vanskeligste økonomiske situation, siden EU's samhørighedspolitik blev indført. Realt BNP i EU i 2013 var fortsat lavere end i 2007 på grund af de alvorlige konsekvenser af den økonomiske krise, som begyndte i 2008 og forstærkedes senere. Den årlige BNP⁷-vækst var negativ i 2009 (-4,4 %) og 2012 (-0,5 %) og tæt på stagnation i 2008 (0,4 %) og 2013 (0,2 %). Den forventede gennemsnitlige årlige vækst i BNP for EU-27 i perioden 2007-2009⁸ på det tidspunkt, hvor referenceniveauerne blev fastlagt, var på 2,6 %, hvilket skal ses i forhold til en observeret vækst på -0,3 %.

Den økonomiske afmatning har ført til en kraftig forringelse af arbejdsmarkedet. Der var en støt stigning i den harmoniserede arbejdsløshed i EU-28 fra 7 % i 2008 til 10,9 % i 2013. Indvirkningen på arbejdsmarkedet var særlig udtalt i de medlemsstater, der blev hårdest ramt af nedgangen i den økonomiske aktivitet. For eksempel steg arbejdsløsheden fra 7,8 % i 2008 til 27,5 % i 2013 i Grækenland og fra 8,2 % i 2007 til 26,1 % i 2013 i Spanien. Der sås også en markant forværring af de sociale og arbejdsmarkedsmæssige forhold i EU generelt og i visse medlemsstater i særdeleshed. Andelen af personer, der er i risiko for fattigdom og social udstødelse steg fra 23,7 % i 2008 til 24,5 % i 2013, men nogle medlemsstater lå langt over EU-gennemsnittet ved udgangen af programmeringsperioden (f.eks. 48 % i Bulgarien, 41,9 % i Rumænien og 35,7 % i Grækenland).

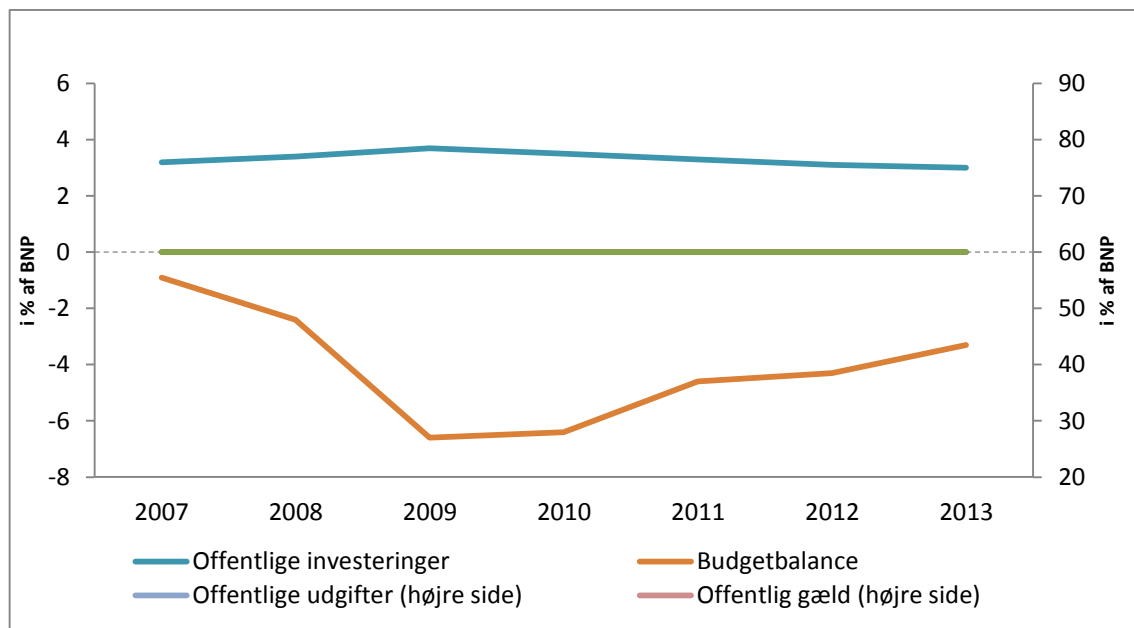
⁷ Kilde: Eurostat, dataudtræk af 31. januar 2017.

⁸ Økonomiske efterårsprognoser fra Europa-Kommissionen, 2007.

Den faldende økonomiske aktivitet og forringelsen af arbejdsmarkedet og de sociale forhold har medført et stigende pres på de offentlige udgifter. De steg markant i 2008 og 2009, og det samlede EU-gennemsnit for de generelle offentlige udgifter var på over 50 % af BNP i EU, hvilket er det højeste siden 1995. Dette skyldtes hovedsagelig virkningen af automatiske stabilisatorer, som også forklarer, hvorfor de offentlige indtægter overhovedet ikke steg. Faktisk var der et fald i den vigtigste kilde til offentlige indtægter (skatter og sociale bidrag) i absolutte tal⁹. Automatiske stabilisatorer defineres sædvanligvis som finanspolitiske elementer, der mindsker skattebyrden og øger den offentlige sektors udgifter uden diskretionære foranstaltninger fra regeringens side. Dette omfatter f.eks. indkomstkompensation med det samme, når arbejdsløsheden begynder at stige. Stigningen i de offentlige udgifter i procent af BNP afspejles faktisk først og fremmest i offentlige udgifter til social beskyttelse, som fra 2009 i gennemsnit var ca. 2,5 procentpoint af BNP højere end niveauet før krisen. Stigningen i udgifterne til social beskyttelse var endnu større i nogle af de medlemsstater, der blev værst ramt af faldet i BNP. Den øgede byrde af den offentlige sektors rentebetalinger var også markant i disse lande, nemlig over 2 procentpoint af BNP i forhold til niveauet før krisen for nogle af dem.

Resultatet af det stigende pres på de offentlige udgifter og stagnationen i de offentlige indtægter var en kraftig stigning i underskuddet i procent af BNP i de fleste medlemsstater. Det toppede med et EU-gennemsnit på -6,6 % i 2009, en forværring fra -0,9 % i 2007 og var stadig over -3 % (-3,3 % af BNP) i 2013. Mere end 20 medlemsstater var i 2010 underlagt proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, som er den korrigerende del af stabilitets- og vækstpagten. Den offentlige bruttogæld steg fra 57,6 % af BNP i 2007 til 85,7 % af BNP i 2013 i EU som helhed. Denne udvikling har givet anledning til bekymring om de offentlige finansers holdbarhed i visse lande, hvilket i nogle tilfælde førte til ekstern finansiel bistand fra EU og internationale institutioner, under forudsætning af at der gennemføres økonomiske tilpasningsprogrammer.

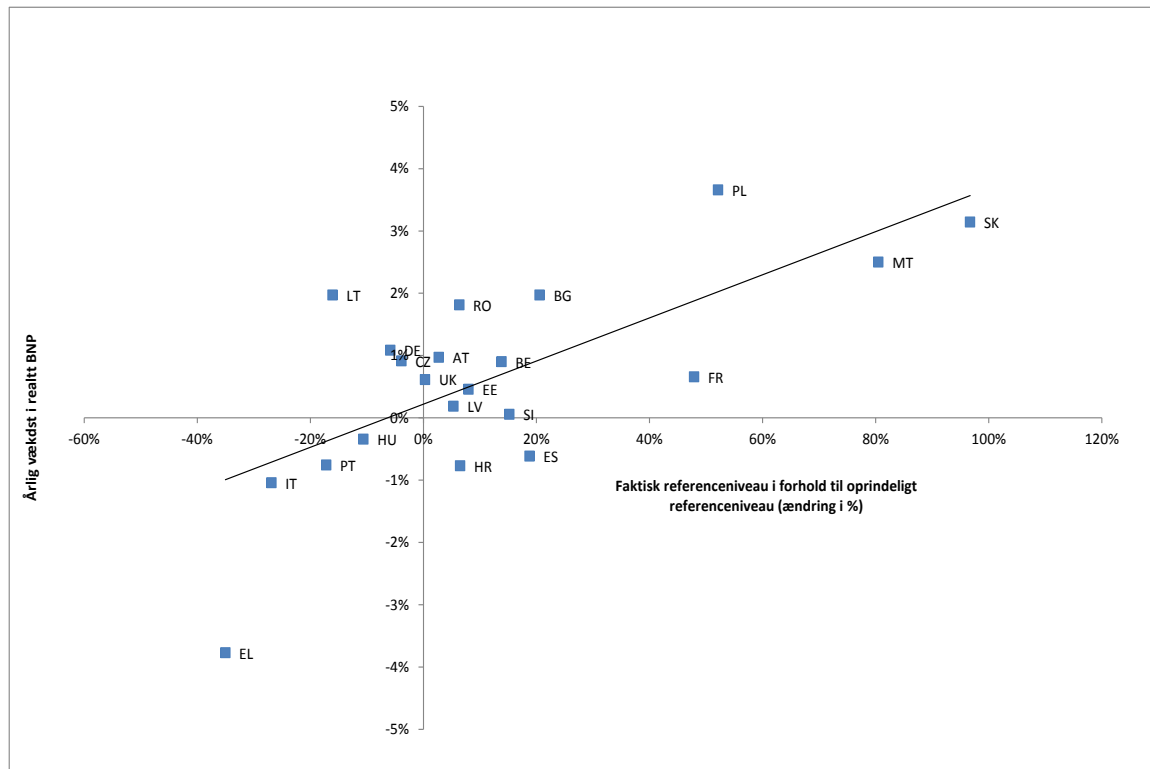
Figur 1: Offentlige udgifter og investeringer samt det offentlige underskud og den offentlige gæld

⁹ Ligesom skatteindtægterne, der også spiller en rolle som automatisk stabilisator.

Stigningen i de offentlige udgifter i procent af BNP førte ikke til højere offentlige investeringer i EU i hele programmeringsperioden. Tværtimod faldt de offentlige investeringer markant i de medlemsstater, der er hårdest ramt af den økonomiske afmatning og krisen i de offentlige finanser. Disse medlemsstater har generelt de højeste afvigelser fra referenceniveauet (figur 2, X-aksen). De offentlige investeringer var den udgiftspost, der i særdeleshed blev hårdest ramt af afmatningen, selv efter de økonomiske redningspakker, som blev vedtaget både på europæisk og nationalt plan for at imødegå de negative virkninger af faldet i BNP og beskæftigelsen i det første år af krisen. Denne omstændighed forklarer, hvorfor nogle medlemsstater overholder additionalitetsprincippet uden en reduktion af referenceniveauet ved midtvejskontrollen og på trods af et betydeligt fald i de offentlige investeringer i anden halvdel af programmeringsperioden.

Figur 2: Forskellen mellem det referenceniveau, der blev fastsat ved forhåndskontrollen, og de strukturudgifter, der blev fastsat ved den efterfølgende kontrol, (X-akse) og den gennemsnitlige BNP-vækst i 2007-2013 (Y-akse)

Kilde: Eurostats og Kommissionens beregninger

3. EFTERFØLGENDE KONTROL FOR PERIODEN 2007-2013

De 21 medlemsstater, som er berørt af additionalitetskontrollen (medlemsstater med mindst én konvergensregion i perioden 2007-2013) skulle fremlægge de nødvendige oplysninger og tilhørende tabeller med de endelige oplysninger senest den 31. januar 2016. Oplysningerne blev modtaget, selv om nogle af medlemsstaterne indsendte oplysningerne for sent, i visse tilfælde flere måneder for sent.

Når medlemsstaterne så havde indsendt oplysningerne, kontrollerede Kommissionen, om de stemte overens med den tendens for de offentlige investeringer, der var konstateret i formålsskategorien for offentlig forvaltning og service¹⁰ (COFOG), der stilles til rådighed af Eurostat i overensstemmelse med det europæiske nationalregnskabssystem (ENS 2010). I nogle tilfælde har Kommissionens tjenestegrene også anvendt offentligt tilgængelige oplysninger om nationale udgifter eller specifikt anmodet om yderligere oplysninger fra de nationale myndigheder som led i forskellige bilaterale udvekslinger. For eksempel anmodede Kommissionen de nationale myndigheder om yderligere forklaringer vedrørende de data og metoder, der anvendes til at beregne udgifterne under specifikke udgiftskategorier, eller fremlægge yderligere oplysninger om strukturelle udgifter pr. region eller i offentlige selskaber. Denne procedure gav mulighed for at opklare de fleste uoverensstemmelser og førte i flere tilfælde til en ændring af det udgiftsniveau, der oprindeligt blev foreslået til Kommissionen (f.eks. Bulgarien, Spanien, Letland, Ungarn og Polen).

Ud fra et metodologisk synspunkt har det været en vanskelig opgave at bestemme en medlemsstats strukturudgifter, hvilket allerede blev konstateret i forbindelse med midtvejskontrollen. For medlemsstaterne indebar det indhentning og samling af ad hoc-data om offentlige investeringer opgjort efter tematiske områder og de forskellige forvaltningsniveauer, herunder opgørelse af udgifter i visse regioner, i tilfælde hvor blot en del af landet var støtteberettiget under konvergensmålet. Den fremgangsmåde, der blev foreslået af medlemsstaterne, blev ofte kun anvendt med henblik på additionalitetskontrol. For Kommissionen var den væsentligste hindring sammenligneligheden mellem medlemsstaternes ikke-harmoniserede data og oplysninger, som er tilgængelige i officielle europæiske statistikker, da der ikke foretages en regional sondring af offentlige data. Kontrollen af udgifter afholdt af offentlige selskaber var også problematisk, da de ikke bestemmes på harmoniseret vis. I disse tilfælde har Kommissionen anmodet medlemsstaterne om at fremlægge offentlige rapporter, som er certificeret af interne eller eksterne revisorer.

Et andet problem, som man stødte på i nogle medlemsstater (f.eks. Polen), var de ændringer, som medlemsstaten foretog i den metode, der anvendes til at identificere de relevante udgifter i forbindelse med additionalitet. De indførte systemforbedringer for at tage bedre hensyn til de relevante udgifter gør det ikke muligt at sikre fuld sammenlignelighed mellem de relevante udgifter fordelt på forskellige programmeringsperioder.

Hertil kommer, at forskellene i medlemsstaternes metoder til at beregne strukturudgifter gør det vanskeligt at sammenligne dem, og dette kan medføre en betydelig skævhed i Kommissionens vurdering. Den måde, hvorpå medlemsstaterne registrerer og klassificerer udgifter i forbindelse med additionalitet, varierer betydeligt mellem medlemsstaterne imellem.

¹⁰ Formålsskategorien for offentlig forvaltning og service (COFOG) blev udformet i sin nuværende udgave i 1999 af [Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling](#) og offentliggjort af [De Forenede Nationers](#) statistiske afdeling som en standard for klassificering af offentlige funktioner.

De forskellige udvekslinger mellem Kommissionen og medlemsstaterne har gjort det muligt at yde tilstrækkelig garanti for oplysningernes pålidelighed og konsistens med henblik på additionalitetskontrol. Da de nationale myndigheder og Kommissionen var nået til enighed om det faktiske udgiftsniveau og den anvendte metode, sendte Kommissionen en skriftlig meddelelse om resultatet til de berørte medlemsstater.

4. STRUKTURUDGIFTER I KONVERGENSREGIONER I PERIODEN 2007-2013

Resultaterne af den efterfølgende kontrol er opsummeret i tabel 1, som sammenligner det efterfølgende niveau af de gennemsnitlige årlige strukturudgifter for perioden 2007-2013 med det referenceniveau, der blev aftalt i forhåndskontrollen eller det reviderede referenceniveau fra midtvejskontrollen. De gennemsnitlige årlige strukturudgifter (94,4 mia. EUR), udtrykt i 2006-priser, var i gennemsnit ca. 1 % lavere end oprindeligt anslået (95,6 mia. EUR), men ca. 16 % højere end det samlede beløb i referenceniveauerne, som revideret ved midtvejskontrollen (81,4 mia. EUR). Denne forskel skyldes hovedsagelig strukturudgifter i medlemsstater, hvis referenceniveauer ikke blev revideret ved midtvejskontrollen, hvilket tyder på, at reduktionen af referenceniveauerne i ti medlemsstater var både afbalanceret og realistisk.

Tabel 1: Referenceniveauer og faktiske strukturudgifter¹¹

Medlemsstat	Gennemsnitligt forhåndsreferenceniveau 2007-2013	Referenceniveau ved midtvejskontrollen 2007-2013	Faktiske udgifter 2007-2013
Belgien	1 128	1 128	1 284
Bulgarien	919	919	1 108
Tjekkiet	2 549	2 271	2 450
Tyskland	16 504	14 562	15 538
Estland	1 316	1 276	1 421
Grækenland	8 661	6 125	5 628
Spanien	13 973	13 973	16 599
Frankrig	1 815	1 815	2 684
Kroatien	818	818	871
Italien	20 613	13 860	15 076
Letland	971	770	1 023
Litauen	755	598	634
Ungarn	3 330	2 828	2 976
Malta	107	107	193
Østrig	139	139	143
Polen	7 940	7 940	12 080
Portugal	3 946	2 637	3 268
Rumænien	4 773	4 773	5 077
Slovenien	957	957	1 103
Slovakiet	876	876	1 723
Det Forenede Kongerige	3 495	3 072	3 505
I alt	95 585	81 444	94 383

Bemærk: årligt gennemsnit i mio. EUR (2006-priser)

Der er imidlertid betydelige forskelle mellem medlemsstaterne, når man sammenligner de referenceniveauer, der blev fastsat ved forhåndskontrollen og den efterfølgende kontrol. For eksempel var de reelle strukturudgifter for perioden 2007-2013 35 % lavere end det referenceniveau, der blev fastsat ved forhåndskontrollen, i Grækenland. Forskellen er på over 25 % i Italien og mellem 10 % og 20 % i Ungarn, Litauen og Portugal. I modsætning hertil var de faktiske strukturudgifter for 2007-2013 betydeligt højere end det oprindelige referenceniveau i nogle medlemsstater, nemlig 97 % i Slovakiet, 80 % i Malta eller mere end 50 % i Polen. Der er en signifikant sammenhæng mellem strukturudgifterne og virkningerne af den økonomiske afmatning i den pågældende medlemsstat. Især i de medlemsstater, der blev hårdest ramt af krisen, har

¹¹ Data indsendt af medlemsstaterne med henblik på additionalitet, i visse tilfælde ændret efter aftale med Kommissionen.

man konstateret lavere udgifter end forventet. En væsentlig undtagelse er dog Spanien, som havde høje udgiftsniveauer frem til 2010, herunder to økonomiske redningspakker, som blev gennemført for at imødegå virkningerne af den økonomiske krise.

Medlemsstaternes strukturudgifter havde tendens til at falde i anden halvdel af programmeringsperioden. De højeste strukturudgifter blev rent faktisk observeret i de første tre år af denne periode (indtil 2009); de begyndte at falde i 2010 og faldt derefter markant fra 2011 på grund af afmatningen i den økonomiske aktivitet og det stigende pres på de offentlige finanser. Derfor anmodede visse medlemsstater Kommissionen om at reducere deres referenceniveauer ved midtvejskontrollen af additionalitet, som forudsat i den retlige ramme, med henblik på at bringe disse mere på linje med de væsentlige ændringer i den økonomiske situation. Kommissionen besluttede i sidste ende at reducere referenceniveauet for ti medlemsstater¹². Referenceniveauerne blev reduceret med mindst 20 % i fem medlemsstater (Grækenland, Italien, Letland, Litauen og Portugal) og mindst 10 % i fire andre (Tjekkiet, Tyskland, Ungarn og Det Forenede Kongerige).

De strukturudgifter, der er relevante for additionalitet, omfatter de nationale regeringers medfinansiering inden for rammerne af EU's samhørighedspolitik. Ud af de 94,4 mia. EUR i gennemsnitlige strukturudgifter pr. år svarer ca. 9,7 mia. EUR til den nationale medfinansiering af projekter, der gennemføres inden for rammerne af samhørighedspolitikken. De højeste andele findes i Portugal og Polen, hvor den nationale medfinansiering tegner sig for ca. 25 % af de samlede strukturudgifter finansieret af en medlemsstat. For så vidt angår EU-støtten, udgør de samlede udgifter fra EFRU og ESF ca. 21,4 mia. EUR, dvs. ca. 18 % af de samlede strukturudgifter i forbindelse med både EU-midler og nationale finansieringskilder (117 mia. EUR). Denne andel er på over 40 % i lande som Litauen og Portugal. EFRU's og ESF's gennemsnitlige andel havde tendens til at stige i løbet af de sidste år af programmeringsperioden på grund af faldet i medlemsstaternes strukturudgifter.

Strukturudgifterne i hele programmeringsperioden beløber sig til 819 mia. EUR, hvilket omfatter både national finansiering og strukturfondsmidler. Dette beløb udgør ca. 4,2 % af BNP i konvergensregionerne og ca. 2 % af de samlede offentlige udgifter i de 21 medlemsstater, der er berørt af additionalitet i samme periode.

Når man sammenligner resultaterne med de foregående programmeringsperioder (2000-2006 eller 2004-2006), steg strukturudgifterne med 2 % på trods af den økonomiske afmatning. Dette skyldes hovedsagelig væksten i strukturudgifter i de medlemsstater, der tiltrådte Den Europæiske Union i 2004 eller senere (stigning på 30 % i dem alle undtagen i Tjekkiet, Litauen og Ungarn, hvor strukturudgifterne faldt). Strukturudgifterne faldt også i Tyskland, Grækenland, Italien og Portugal som følge af virkningen af den økonomiske afmatning og visse særlige udgifter i perioden 2000-2006 (f.eks. De Olympiske Lege i Grækenland i 2004 og udgifterne i forbindelse med genforeningen i Tyskland).

5. KONKLUSIONER

Programmeringsperioden 2007-2013 var kendetegnet ved en kraftig forværring af den økonomiske og sociale situation. Væksten i BNP var mindre end forventet, og både arbejdsløsheden og andelen af personer, der er i risiko for fattigdom og social udstødelse steg betydeligt i nogle medlemsstater. På denne baggrund var det en udfordring at

¹² Meddelelse fra Kommissionen. Resultaterne af midtvejskontrollen af additionalitet for perioden 2007-2013 (COM(2013)104 final).

overholde additionalitetsprincippet på grund af det stigende pres på de sociale udgifter, navnlig i de medlemsstater, der er hårdest ramt af krisen, og på grund af de finanspolitiske konsolideringsforanstaltninger, som er truffet for at sikre bæredygtigheden i de offentlige finanser. Dette er nogle af de vigtigste grunde til, at nogle medlemsstater foreslog en reduktion af de referenceniveauer, der oprindeligt blev fastsat i den nationale strategiske referenceramme i forbindelse med forhåndskontrollen.

Generelt kan overholdelsen af additionalitetsprincippet overvejende forklares med højere udgifter i de første tre år af programmeringsperioden, enten fordi det var før starten af den finansielle krise i 2008, eller på grund af ekstraordinære udgifter i forbindelse med de økonomiske redningspakker, som blev gennemført for at modvirke de negative virkninger af den pludselige lavkonjunktur. Strukturudgifterne faldt derefter betydeligt i de fleste medlemsstater i anden halvdel af programmeringsperioden. Dette er helt i tråd med tendensen for de offentlige investeringer, som fremgår af de data, som Eurostat har offentliggjort.

Alle medlemsstater undtagen Grækenland overholdt additionalitetsprincippet. Seks medlemsstater har overholdt additionalitetsprincippet efter en reduktion af referenceniveauet i forbindelse med midtvejskontrollen i 2010. I de øvrige medlemsstater var strukturudgifterne højere end det niveau, der blev fastsat ved forhåndskontrollen.

Det fremgår af den retlige ramme, at Kommissionen kan foretage en finansiel korrektion i tilfælde af manglende overholdelse af additionalitetsprincippet ved at annullere hele eller en del af strukturfondenes bidrag til den pågældende medlemsstat¹³.

Den manglende overholdelse af additionalitetsprincippet i Grækenland skyldes den stærke og uventede forværring af den økonomiske situation, hvor det reale BNP faldt med mere end 25 % mellem 2007 og 2013, og ikke de græske myndigheders forsætlige økonomisk-politiske beslutninger. Grækenland har været under ekstern finansiel bistand siden 2010 og tre på hinanden følgende økonomiske tilpasningsprogrammer, som i forbindelse med genopretningen af den generelle økonomiske situation i Grækenland skal omfatte foranstaltninger vedrørende reduktion af de offentlige investeringer med en negativ indvirkning på landets evne til at overholde additionalitetsprincippet. Kommissionen har fundet de kvartalsvise vurderinger af det økonomiske tilpasningsprogram positive. Under disse omstændigheder er det ikke hensigtsmæssigt at anvende en finansiel korrektion.

Den efterfølgende kontrol af additionaliteten for 2007-2013 har været konfronteret med de svagheder, der førte til en omfattende reform af metoden for perioden 2014-2020. Kontrollen krævede betydelige ressourcer både fra medlemsstaternes og Kommissionens side. Det har ikke været let at sikre overensstemmelsen mellem medlemsstaternes ikke-harmoniserede data og de data, der er tilgængelige i henhold til COFOG-klassifikation af udgifterne, ikke mindst fordi førstnævnte ikke er tilpasset EU's økonomiske forvaltning. Visse medlemsstater har foretaget ændringer i deres metoder, som, skønt de er positive, idet de har en tendens til at tage højde for udgifter, der er relevante for bedre additionalitet, har været kilde til vanskeligheder i forbindelse med en sammenligning af udgifterne for hele programmeringsperioden.

Med denne rapport afsluttes additionalitetskontrollen for programmeringsperioden 2007-2013.

¹³ Artikel 99 i forordning (EU) nr. 1083/2006.